

Sygn. Akt XVII AmE 363/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2020 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z odwołania H. B. (1)

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania H. B. (1) od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 23 maja 2018 roku, Nr (...)

1. oddala odwołanie,

2. zasądza od H. B. (1) na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 363/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 23 maja 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 3 i ust. 6 oraz art. 30 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685 i 771) oraz art. 104 ustawy z 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, którego stroną był Pan H. B. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) z siedzibą w miejscowości L., zwany w dalszej części decyzji (...), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej orzekł, że:

1. Przedsiębiorca nie przestrzegał obowiązków wynikających z koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 15 października 2009 r. nr (...), zmienioną decyzją z dnia 23 kwietnia 2010 r. nr (...) oraz decyzją z 21 kwietnia 2015 r. nr (...), w ten sposób, iż w okresie od 21 lutego 2015 r. do 17 lutego 2016 r., dokonywał sprzedaży paliw ciekłych podmiotowi nieposiadającemu wymaganej prawem koncesji na obrót paliwami ciekłymi, tj. nie przestrzegał warunku nr 2.1.5. zawartego w udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

2. Za działanie określone w pkt 1 wymierzam karę pieniężną w kwocie 57 684,74 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy sześćset osiemdziesiąt cztery złote siedemdziesiąt cztery grosze).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył H. B. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) z siedzibą w miejscowości L., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

a) naruszenie art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. w związku z art. 7 k.p.a. poprzez brak oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób wyczerpujący tj.:

- błędne przyjęcie, że powód nie dochował należytej staranności sprzedając paliwa na rzecz kupującego Pana W. M. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo handlowe W. M. z siedzibą w G.;

- błędne przyjęcie, że stopień zawinienia powoda oraz stopień szkodliwości zarzucanego mu czynu były duże;

- pominięcie przy ocenie stopnia zawinienia i szkodliwości czynu zarzucanego powodowi treści zgodnego oświadczenia powoda i Pana W. M. z dnia 21 listopada 2012 roku o przyjęciu obowiązku poinformowania o zmianach koncesji i braku poinformowania powoda o wygaśnięciu;

- pominięcie, iż w dacie podpisania przez powoda z kupującym oświadczenia z dnia 21 listopada 2012 roku, Pan W. M. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi, a zatem powód nie naruszył warunku zastrzeżonego w pkt 2.1.5. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi;

b) art. 107§1 k.p.a. poprzez:

- brak wskazania w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji z jakich względów pozwany nie podzielił argumentacji powoda, iż w dacie zawarcia oświadczenia z dnia 21 listopada 2012 roku z kupującym Panem W. M. posiadał koncesję na obrót paliwami ciekłymi, a zatem powód nie naruszył warunku zastrzeżonego w pkt 2.1.5. udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

2) prawa materialnego, które miało istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 56 ust. 6 w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy Prawo energetyczne poprzez błędną ocenę stopnia szkodliwości czynu, błędną ocenę stopnia zawinienia oraz błędną ocenę dotychczasowego zachowania powoda, polegającą na:

a) wymierzeniu przedsiębiorcy kary pieniężnej za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z koncesji mimo braku podstaw do wymierzenia tej kary, albowiem: powód dochował wymaganej staranności i podjął stosowane środki ostrożnościowe w celu dokonywania sprzedaży paliw na rzecz Pana W. M. prowadzącego Przedsiębiorstwo Handlowe (...) zgodnie z obowiązującymi przepisami i warunkami udzielonej powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, oraz w dacie zawarcia przez powoda oświadczenia z dnia 21 listopada 2012 roku z przedsiębiorcą Panem W. M., gdyż posiadał on koncesję na obrót paliwami, a zatem powód nie naruszył warunku zastrzeżonego w pkt 2.1.5 udzielonej mu koncesji na obrót paliwami ciekłymi;

b) nieprawidłowym zastosowaniu przesłanek wymiaru kary określonych w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego i wymierzenie powodowi wysokiej kary pieniężnej w oparciu o błędne przyjęcie, że stopień zawinienia powoda oraz stopień szkodliwości zarzucanego mu czynu były duże, podczas gdy stopień jego zawinienia oraz stopień szkodliwości czynu były znikome, a powód w trakcie wieloletniej sprzedaży paliw w oparciu o udzielane mu koncesję nigdy wcześniej nie naruszył ich warunków,

- art. 56 ust. 6a ustawy Prawo energetyczne poprzez jego nie zastosowanie mimo istnienia podstaw ku temu, to jest poprzez brak odstąpienia od wymierzenia kary za zarzucane powodowi naruszenie warunków koncesji mimo znikomej szkodliwości czynu jakiego dopuścił się powód.

W związku z powyższym wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia przez Sąd wniosku zawartego w punkcie I niniejszego odwołania, wniósł o:

II. zmianę zaskarżonej decyzji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez odstąpienie od wymierzenia powodowi kary pieniężnej za nieprzestrzeganie warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi,

III. ewentualnie o zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej wymierzonej kary pieniężnej poprzez obniżenie wysokości kary pieniężnej w sposób adekwatny do zaistniałego zawinienia,

IV. zasądzenie na rzecz odwołującego się kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji. Pozwany zaznaczył, że przedsiębiorca W. M. prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie paliwami ciekłymi na podstawie koncesji nr: (...), która to koncesja utraciła ważność z dniem 20 lutego 2015 r. Dopiero decyzją z dnia 18 lutego 2016 r. nr (...) na Prezes URE udzielił nowej koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 18 lutego 2016 r. do 31 grudnia 2030 r. Odpowiedzialność z art. 56 ust. 1 i 2 pe oparta jest na zasadzie bezprawności działania lub zaniechania, natomiast stopień zawinienia bierze się pod uwagę tylko przy ustalaniu wysokości kary. Pozwany podtrzymał też stanowisko co do zasadności wymierzenia kary wysokości określonej zaskarżoną decyzją. Pozwany wskazał też na nietrafność zarzutów dotyczących naruszenia procedury, mając na względzie specyfikę postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Zdaniem powoda, powołane zarzuty natury procesowej były też niezasadne w kontekście podjętych przez pozwanego wszelkich czynności zmierzających do wyjaśnienia stanu faktycznego w sprawie. Pozwany zwrócił również uwagę na zwiększone oczekiwania względem przedsiębiorcy prowadzącego koncesjonowaną działalność gospodarczą. Pozwany wskazał też, że dokonując oceny stopnia szkodliwości czynu wziął pod uwagę ilość sprzedanego paliwa oraz okres, w którym powód dokonywał sprzedaży paliw ciekłych naruszając warunek koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Zgodnie z ustaleniami organu koncesyjnego, powód sprzedał łącznie 142.900,00 litrów oleju napędowego w okresie od dnia 21 lutego 2015 roku do dnia 17 lutego 2016 roku. Wskazany wyżej okres bezprawnego działania zagrażał również możliwości sprawowania przez Prezesa URE bieżącej kontroli nad działalnością przedsiębiorstw energetycznych, zaburzenia ulega wówczas sfera monitorowania przedsiębiorstw wykonujących działalność koncesjonowaną, co ma bezpośredni wpływ na bezpieczeństwo konsumentów i środowiska. Tym samym, z uwagi na ocenę stopnia szkodliwości czynu, jako wyższego niż znikomym, pozwany wskazał na brak możliwości zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary, o której mowa w art. 56a pe.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorca H. B. (1) prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Firma (...) z siedzibą w miejscowości L., posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi udzieloną mu decyzją Prezesa URE z 15 października 2009 r. nr (...), zmienioną decyzjami z 23 kwietnia 2010 r. nr (...) oraz z 21 kwietnia 2015 r. nr (...)/MKr1 na okres od 16 października 2009 roku do 31 grudnia 2025 roku. Zgodnie z treścią warunku 2.1.5. udzielonej Przedsiębiorcy koncesji na obrót paliwami ciekłymi: „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne”./k. 37-43 akt adm./

Przedsiębiorca H. B. (1) sprzedał innemu przedsiębiorcy, który nie posiadał wymaganej prawem koncesji na obrót paliwami ciekłymi w okresie od 21 lutego 2015 r. do 17 lutego 2016 r., paliwa ciekłe w ilości 142 900,00 litrów za łączną kwotę 468 566,34 zł. /okoliczności bezsporne oraz k. 1-36 akt adm./

W dniu 22 stycznia 2018 r. Prezes URE zawiadomił przedsiębiorcę H. B. (1) o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej z powodu naruszenia warunku zawartego w pkt 2.1.5 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa URE z 15 października 2009 r. nr (...) ze zm. i wezwano go do przedstawienia wszelkich informacji i wyjaśnień związanych z tą sprawą w terminie 14 dni od otrzymania tego zawiadomienia./k. 44 akt adm./

Pismem z 6 lutego 2018 r. przedsiębiorca przedstawił wyjaśnienia żądane od niego w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania administracyjnego wyjaśniając, że dostarczał paliwa ciekłe Panu W. M. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowe z siedzibą w G. od dnia 21 listopada 2012 roku. Przed rozpoczęciem współpracy, Pan W. M. przedstawił aktualną decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 lutego 2005 roku o udzieleniu koncesji na obrót paliwami ciekłymi nr (...). Ponadto, podpisana została przez niego informacja w zakresie obowiązku poinformowania o zmianach koncesji. Klient, wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi, nie poinformował H. B. (2) o wygaśnięciu koncesji. Pan W. M. wskazał, że sam przeoczył termin złożenia wniosku o udzielenie koncesji i dowiedział się o tym fakcie dopiero podczas kontroli przeprowadzonej przez Urząd Celný w B., w wyniku czego złożył wniosek o udzielenie koncesji i w dniu 18 lutego 2016 r. otrzymał koncesję. Przedsiębiorca wskazał na nieumyślność naruszenia warunku 2.1.5. koncesji./k. 46-48 akt adm./

Przedsiębiorca w roku podatkowym 2017 roku z tytułu prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął przychód w wysokości (...) zł. /k. 53 akt adm./

Pismem z 7 marca 2018 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania administracyjnego oraz o możliwości zapoznania się z zebrany w sprawie materiałem dowodowym w terminie 7 dni od otrzymania tego zawiadomienia. Strona otrzymała ww. zawiadomienie 12 marca 2018 r. W wyznaczonym terminie Odbiorca zapoznał się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym zgłaszając do niego uwagi pismem z 10 kwietnia 2018 r. Odbiorca w powyższym piśmie wskazał na rachunek zysków i strat oraz bilans za styczeń i luty 2018 oraz na okoliczność, iż w okresie zimowym Firma (...) posiada znacznie mniejszą sprzedaż, zaś koszty działalności oraz liczne remonty i naprawy związane z prowadzeniem tej działalności są bardzo wysokie. Przedsiębiorca wskazał też, że klienci także zalegają za pobrane paliwo oraz na dużą liczbę spraw w sądzie o uzyskanie należnej zapłaty. Przedsiębiorca zwrócił się o umorzenie postępowania w sprawie ponieważ naruszenie było nieumyślne i spowodowane brakiem wiedzy, że odbiorcy wygasła koncesja. To klient, który przeoczył termin zobowiązany był poinformować przedsiębiorcę o wygaśnięciu koncesji i wszelkich zmianach z nią związanych oraz z prowadzoną działalnością. Wobec powyższego przedsiębiorca zwrócił się o nieobciążanie karą pieniężną. /k. 82, 83, 84, 85-88 akt adm./

W dniu 23 maja 2018 roku Prezes URE wydał decyzję numer (...). /k. 89-94 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wskazać przede wszystkim należy, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia prawa procesowego tj. art. 7, 77 §1, 80 oraz 107§3 k.p.a. nie zasługują na uwzględnienie. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie, a wskazywane przez powoda naruszenia nie mogły skutkować uchyleniem decyzji. Mając bowiem na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj, z odwołania

od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontrydktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdą również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach realizacji zasady kontrydktoryjności mogą przedstawiać dowody, co niewątpliwie w niniejszym postępowaniu powód uczynił, powołując się na dokumenty zgromadzone w aktach postępowania administracyjnego.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2018 r., poz. 755, 650, 685 i 771), karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej, przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód związany był obowiązkiem wynikającym z 2.1.5. koncesji o treści: „Koncesjonariusz nie będzie zawierać umów kupna-sprzedaży paliw ciekłych z przedsiębiorstwami energetycznymi, które nie posiadają stosownej koncesji w przypadkach, gdy koncesja taka jest wymagana przepisami ustawy – Prawo energetyczne”.

Bezsporny był również fakt, że powód w okresie od 21 lutego 2015 r. do 17 lutego 2016 r., dokonywał sprzedaży paliw ciekłych podmiotowi nieposiadającemu wymaganej prawem koncesji na obrót paliwami ciekłymi.

Powód, zaskarżając przedmiotową decyzję podniósł szereg zarzutów dotyczących podstaw nałożenia na powoda kary pieniężnej, twierdząc, że przed rozpoczęciem współpracy dokonał stosownego ustalenia, czy kontrahent posiada koncesję na obrót paliwami ciekłymi. Wskazał też, że brak koncesji powyższego podmiotu był dla powoda zaskoczeniem. To odbiorca paliw zobligowany był do poinformowania powoda o wygaśnięciu koncesji lub zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej. Powód wskazał tu na podpisanie przez klienta zobowiązanie do poinformowania o zmianach koncesji. Na podstawie okazanej aktualnej decyzji koncesyjnej, powód dokonywał sprzedaży paliw ciekłych powyższemu podmiotowi celem dalszej odsprzedaży.

W tym miejscu należy wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie organizując prowadzonej przez siebie działalności w sposób wykluczający możliwość prowadzenia

działalności gospodarczej koncesjonowanej bez naruszania warunku 2.1.5 koncesji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom. W świetle powyższego nieuzasadnione było wnioskowanie powoda, że skoro w treści umowy cywilnoprawnej, kontrahent powoda zobowiązał się do poinformowania go o wszelkich zmianach w koncesji, powyższe zwalnia powoda z odpowiedzialności za naruszenie przez niego warunku 2.1.5. koncesji. O ile bowiem, zgodnie z zasadą swobody umów strony mogą w sposób swobodny ukształtować treść stosunku zobowiązaniowego, postanowienia umowy cywilnoprawnej nie kształtują zakresu odpowiedzialności powoda z tytułu deliktu administracyjnego, w postaci naruszenia któregośkolwiek obowiązku wynikającego z koncesji. Tym samym, powód jako podmiot zobowiązany do prowadzenia działalności koncesjonowanej zgodnie z warunkami koncesji, powinien był samodzielnie i każdorazowo dokonywać ustaleń, czy dokonuje sprzedaży paliw ciekłych podmiotowi posiadającemu wymaganą prawem koncesję na obrót paliwami ciekłymi, tj. zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, z którym warunek 2.1.5. przedmiotowej koncesji jest skorelowany, niezależnie od brzmienia umowy cywilnoprawnej zawartej pomiędzy powodem a tym podmiotem.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała zatem wykazać, iż nie zaistniały przesłanki nałożenia kary pieniężnej. Ponadto, z treści zaskarżonej decyzji wynika, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jeśli chodzi o miarkowanie kary, stwierdzić należy że strona powodowa nie wykazała żadnych przesłanek, które wskazywałyby, że należy zmienić karę pieniężną, poprzez niewskazanie żadnych okoliczności, które mogłyby wpłynąć na jej zmniejszenie. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej wyniósł (...) zł. Prezes URE nałożył na powoda za powyższe przewinienie karę pieniężną w kwocie 57.684,74 zł, co stanowi(...) % przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Reasumując, nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w najniższych granicach maksymalnego wymiaru kary.

Jeśli chodzi natomiast o analizę zaskarżonej decyzji i analizę przesłanek, które były wzięte pod uwagę, to wskazać należy że zostały one wskazane prawidłowo i zaskarżona decyzja stanowi zindywidualizowany akt administracyjny w nawiązaniu do wszystkich okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli chodzi o dyrektywy wymiaru kary. Pozwany ustalając wysokość kary w sposób prawidłowy uwzględnił stopień szkodliwości czynu, wcześniejszą niekaralność powoda za naruszenie warunków udzielonej koncesji na obrót paliwami ciekłymi oraz możliwości finansowe Przedsiębiorcy.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie stopień szkodliwości zaniedbań, których dopuścił się powód był wyższy niż znikomy. Pozwany prawidłowo uwzględnił długi okres, w którym powód prowadził działalność koncesyjną z naruszeniem przedmiotowego warunku koncesji oraz ilość sprzedanego paliwa podmiotowi, który nie posiadał wówczas wymaganej

prawem koncesji. W przekonaniu Sądu, o stopniu szkodliwości wyższym niż znikomy świadczył charakter czynu, w szczególności, z uwagi na charakter zagrożenia i ewentualne negatywne i nieodwracalne skutki względem życia lub zdrowia ludzkiego, jak również szkody materialne. Przedmiotowe działanie powoda w sposób negatywny wpływało bowiem na monitorowanie przedsiębiorstw wykonujących działalność koncesjonowaną. Uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 23 maja 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach procesu rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska